

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 36.

6te september 1891.

17de aarg.

Begyndende skydesvelser under tilsyn.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I passer til en adresse paa over 5 ekspfr. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspfr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspektionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmål.

(Over det nye testamente.)

Svar paa disse spørgsmål vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om stebernes beliggenhed, se forrest bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der katekiseres.

70 b.

Hvad svarede Abraham, da den rige mand bad om, at Lazarus maatte sendes for at læse hans tunge med vand? Svormange ting var det, som gjorde, at Lazarus ikke kunde sendes? Det første er altsaa, at den rige mand har faaet sit gode i sin livstid, Lazarus det onde; hvad menes nu dermed? Svar: At den rige mand ikke længere kunde vente noget godt, og Lazarus ikke mere behøvede frygte noget ondt. Den rige mand havde søgt al sin glæde i denne verden; den havde han faaet, og nu, da hans livstid var forbi, kunde han ikke vente saa meget godt som det at blive læstet med en draabe vand. Lazarus havde ikke haft det godt her i livet; men han havde søgt sin hjælp og sin glæde hos Gud. Nu, da han ved døden var baaren hen i Abrahams Fjød, skulde han intet ondt have, men altid trøstes. Hvad kan vi lære heraf? Hvad var den anden grund til, at den rige mand ikke fik sin bøn opfyldt? Maa man da altid blive der, hvor man ved døden kommer hen? Hvilken formaning vil Jesus vi skal tage af dette Abrahams svar? Hvorledes benytter vi vor livstid paa rette maade? Kan vi af os selv komme til Jesus og ved ham blive salige? Hvem maa virke det hos os? Ved hvilket middel vil Gud virke det? Er der intet andet middel til ombendelse? Viser Jesus os dette i lignelsen? Holdt den rige mand op at tale med Abraham, da han ikke fik sit første Ønske opfyldt? Hvad bad han nu om? Vilde Abraham gjøre dette? Hvad svarede han? Hvad menes med „Roses og profeterne“? Hvad skulde altsaa den rige mands brødre gjøre for at blive fri for helvede? Var den rige mand tilfreds hermed? Hvad ligger der i hans svar? Var han ikke fornøjet med det middel, Gud havde givet dem? Hvad troede han skulde være bedre? Hvad svarede Abraham hertil? Hvad er meningen heraf? Hvad maa vi altsaa gjøre for at blive salige? Hvor har vi dette Guds Ord? Hvor-

ledes vil det gaa os, hvis vi ikke tager bibelens ord til hjerte og ikke flittig bruger det? Hvilke lærdomme er det nu, Jesus i denne lignelse vil lægge os alle paa hjerte?

„Bærer hverandres byrde.“

En varm sommereftermiddag arbejdede en gut med en tung kurv sig møjfommelig op ad en meget steil bakke. Han var bleven sendt hjemmefra med varer til en af hans husbonds kunder, som boede i nogen afstand fra byen. Gutten var temmelig fint bygget, og byrden oversteget næsten hans kræfter. Flere gange satte han sig ned for at hvile, men det syntes for ham, som han ikke skulde naa toppen af bakken, og hver gang forekom kurven ham tungere og tungere.

Da gutten var omtrent midtvejs paa bakken, gik en herre, som skulde samme vei, forbi ham. Han havde ikke gaaet mange skridt, før han vendte sig om, betragtede gutten et øieblik og sagde venlig:

„Det er nok et tungt læs, du har der, min gut, kom, saa skal jeg hjælpe dig“, hvorpaa herren tog kurven og bar den alene op til toppen af bakken. „Saa, tror du nu, at du kan bære den videre?“ spurgte herren smilende, idet han satte kurven ned, „eller skal jeg bære den lidt længere?“

„Na nei, tak, herre“, svarede gutten med et taknemmeligt blik, „jeg kan godt bære den nu, jeg siger Dem saa mange tak!“ Herren sagde farvel og gik videre.

Tyve aar efter denne lille begivenhed sad den samme herre, som nu var bleven gammel og svag, en aften taus og modløs i sin lænestol. Ved ulukkelige omstændigheder, som havde ramt hans forretning, stod han nu ved randen af sin undergang. Han behøvede en temmelig stor pengesum, ellers var han nødt til at gaa fallit. Under disse forhold kunde han ikke engang glæde sig over sin lille Marias selskab, da hun, som

hun pleiede, kom løbende for at snakke og pludre med „papa“. Faderen klappede den lille paa kinden, men bad hende gaa ud til moderen, da han helst vilde være alene. Saa snart den lille havde forladt værelset, ringede det paa klokken, og straks efter traadte en ganske fremmed herre ind.

„Undskyld min paatrængenhed, min herre“, sagde den fremmede, „men hvad jeg har erfaret i aften, har nødt mig til straks at opøge Dem. Mit navn er Greer, af firmaet Greer, Miller & Co.“

„Jeg kender Dem meget godt, og nu erindrer jeg, at vi ofte har truffet sammen i forretningsverdenen.“

„Ganske rigtig. Vi har et par gange haft en forretning at afgjøre med hinanden. Men, hr. Mason“, vedblev den fremmede, „jeg har hørt, at De for øieblikket skal være i forlegenhed. Sig mig oprigtig, om det er tilfældet, og hvis det er mig muligt, vil jeg hjælpe Dem.“

Da hr. Mason svarede, at han virkelig var nær ved at blive ruineret, gjentog den fremmede: „Skald summen ikke er større, end at jeg kan skaffe den, skal De faa den i morgen. Paa gjensyn! God nat!“

Næste morgen indfandt hr. Greer sig, som han havde lovet og leverede hr. Mason 4000 pund sterling — omtrent 20,000 dollars — dels i kontante penge, dels i vekslers.

Medens pengene endnu laa paa bordet, og førend Mason havde gjort mine til at modtage dem, stod han og saa alvorlig paa denne besynderlige mand, som saa pludselig havde vist sig for ham som en opofrende ven, og sagde:

„Min kjære herre, jeg kan ikke forstaa dette. Skulde det hele ikke være en misforstaaelse?“

„Nei, De har engang gjort mig en tjeneste, som jeg nu vil søge at gjengjælde. Det er første gang, jeg har seet leilighed dertil, og derfor har jeg grebet den med begjærighed.“

„Gjort Dem en tjeneste? Naar var det.“

„For 20 aar siden“, svarede Greer. „Jeg var den gang en liden gut og De en velstaaende mand. En varm sommerdag blev jeg sendt afsted med en tung kurv til et sted temmelig langt borte. Medens jeg arbejdede mig op ad en steil bakke og var nær ved at falde om af hede og træthed, kom De forbi og talte ikke blot venlig til mig, men tog kurven fra mig og bar den op til toppen af bakken. De kan ikke forestille Dem, hvor denne venlighed gjorde et dybt indtryk paa mig. Jeg kunde ikke glemme Dem, jeg længtes bestandig efter at faa leilighed til at vise Dem min taknemmelighed; men en saadan kom ikke. Mange gange, naar jeg siden efter mødte Dem paa gaden, var det mig en glæde at se paa Dem, men jeg kunde nok merke, at De ikke kendte mig mere. Imidlertid har jeg bestandig betragtet Dem med andre følelser, end jeg ellers nærer for nogen. Igaar aftes fik jeg at vide, at De var i en øieblikkelig forlegenhed, og skyndte mig til Dem. Det øvrige kender De.“

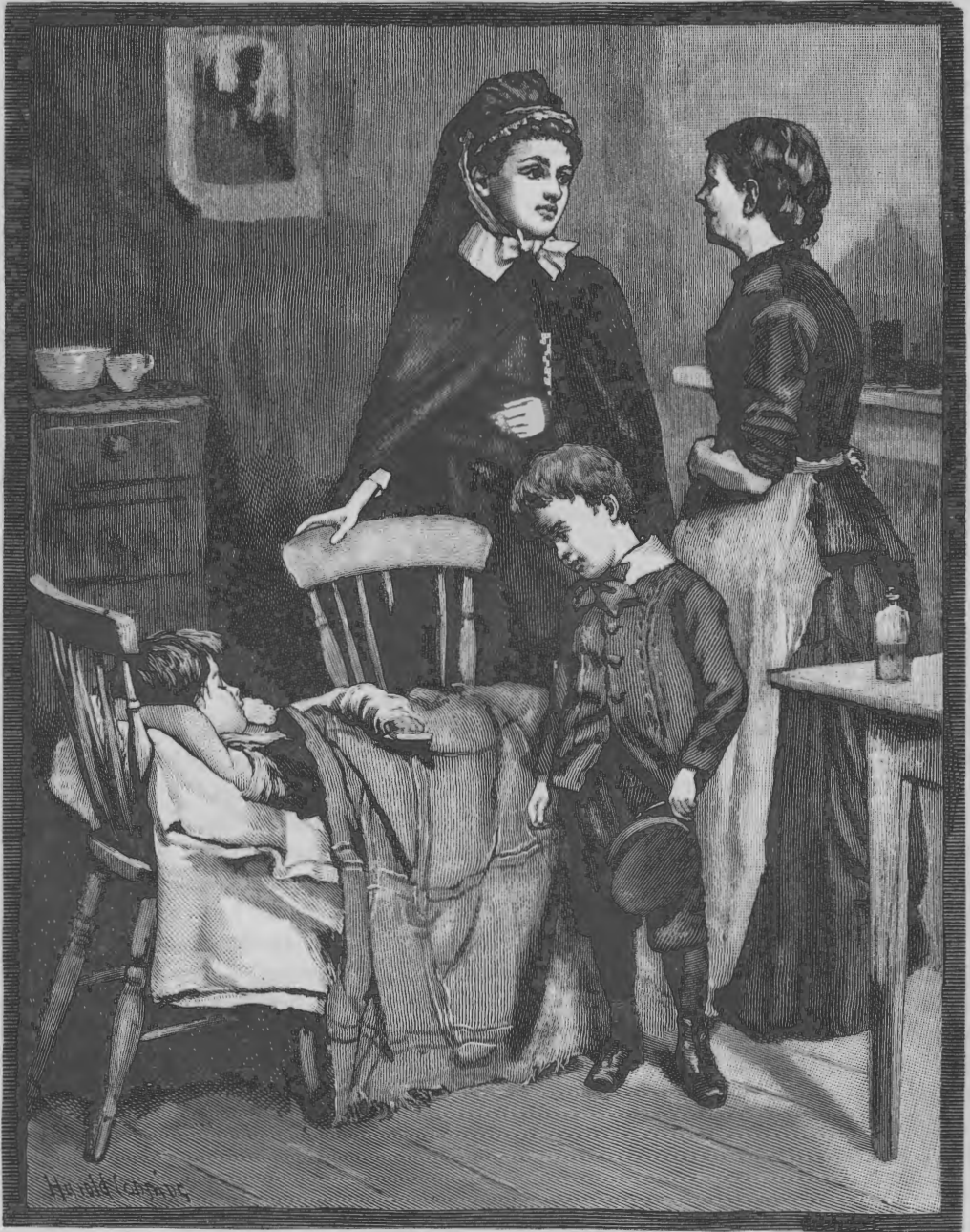
Hr. Mason stod maalløs af forbauselse.

„Huffer De ikke vort møde den gang paa bakken?“ spurgte hr. Greer.

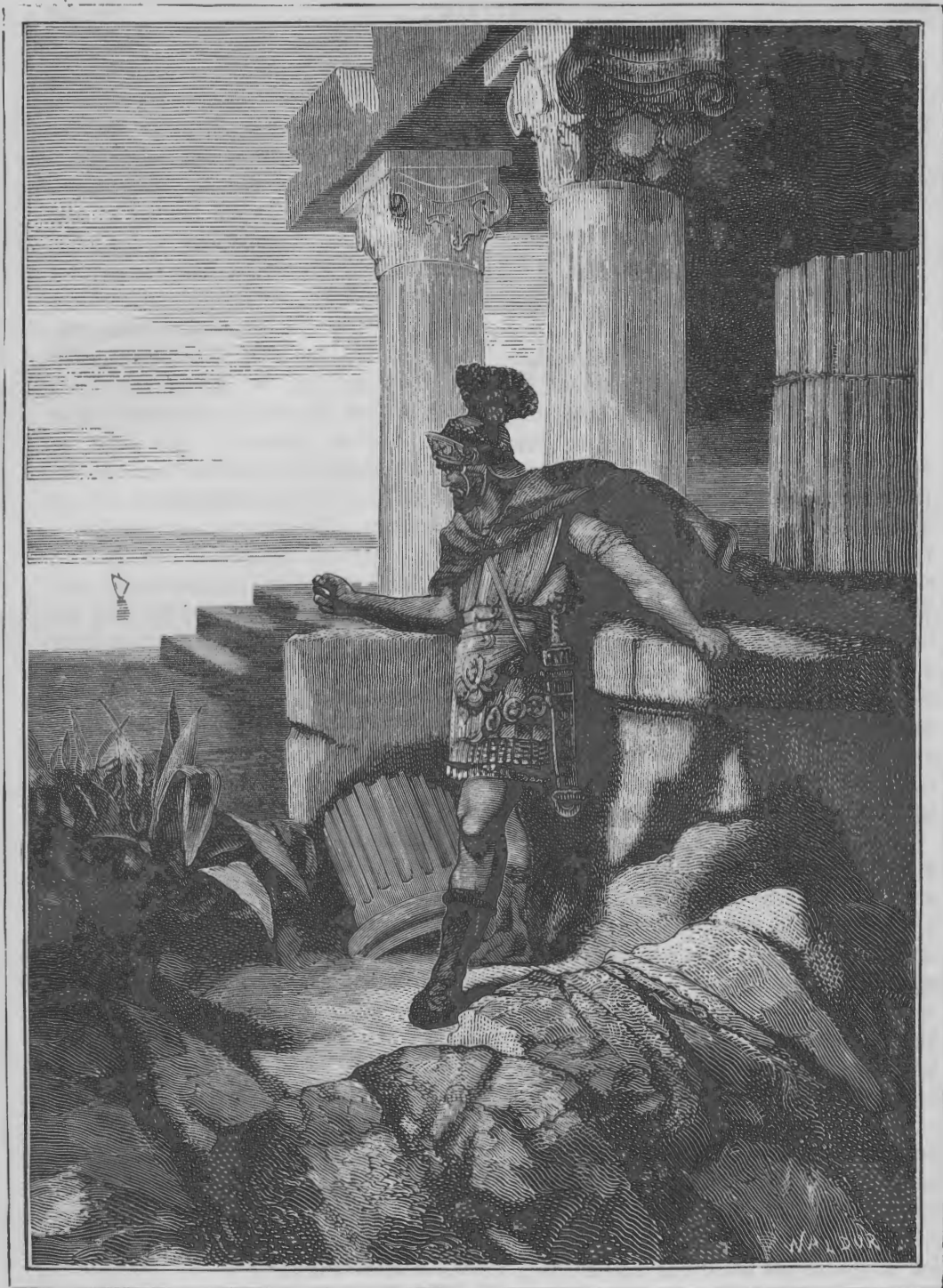
„Det var aldeles ubvisst af min hukommelse, men jeg synes nu, De taler derom, at jeg ganske dunkelt kan mindes noget lignende — men i ethvert fald var det jo en ren ubetydelighed, som ikke staar i noget forhold til den velgjerning, De har bevist mig.“

„For mig var det ikke nogen ubetydelighed, det kan De være vis paa, min herre“, sagde hr. Greer. „Jeg var et svagt barn, nær ved at synke under den tunge byrde, da de kom mig til hjælp og bar den for mig. — Det har jeg aldrig kunnet glemme. Lad mig derfor nu gjøre gjengjæld og høre deres byrde, som er bleven Dem for tung, til vi kommer over bakken, og De selv kan høre den.“

Hr. Mason var dybt bevæget. Han manglende ord for sine følelser. Den ringe velgjerning, han havde gjort mod gutten, kom

Arne faar besøg af Erland.

Marius paa Karthagos ruiner.

nu igjen med hundredfoldig rente. Han blev frelst fra fallitten og glemte aldrig sin velgjører.

En kjærlighedsgjerning er ikke spildt, selv om der gaar 20 aar, inden den bærer frugt.

Maja Stina og hendes gut.*)

(Med billede.)

Maja Stina havde tjent paa landet hos Erlands forældre. Da Erland blev sødt, havde hun staaet ved hans bugge og havde bedet sin unge frue altid at faa lov til at blive hos hende og passe den lille. Dette skulde imidlertid ikke blive hendes livsgjerning; thi en tid efter giftede hun sig med en slikt tømmermand og flyttede til byen. Men hendes lykke varede kun kort; thi ikke længe efter at hun havde faaet en liden gut, omkom hendes mand ved et ulykkestilfælde. Han styrtede ned med et høit bygningsstillads og forflog sig stygt. Han blev straks bragt paa hospitalet, hvorhen Maja Stina klagende fulgte ham, og det viste sig, at hans ryggrad var knust. Nogle dage efter døde han.

Nu sad Maja Stina alene tilbage med sin lille Arne. Trods sorgen og smerten over mandens død var det nødvendigt for hende at tage sig noget til for at faa noget at leve af. Og hun var i saa henseende ikke raadbild. „Saa længe folk bruger klæder, trænger de ogsaa at faa dem vaskede“, sagde hun. „Saa længe Gud lader mig beholde helsen, kan jeg vaske, og paa den maade vil det med Guds hjælp vel gaa an at leve.“

Vask fik hun ogsaa nok af, og nu stod hun dag efter dag og undertiden natten ogsaa udenfor sin stue foran vaskibaljen; hun vilde ikke gaa bort og vaske; thi da maatte den lille Arne blive alene hjemme. Den lille sad da gjerne hos hende paa terselen, legte

med sin simple dukke eller med hønserne og morede sig ligesaa godt som den fineste prins.

Gutten voksede op og blev stor og stærk. Da fik atter Maja Stina nye betymringer. Vilde Arne faldt en dag og brak armen. Moderen maatte vaske som før, og det var ensomt for Arne at skulle holde sig saa rolig. Men moderen strævede og stelte for ham det bedste, hun kunde, og hendes gut led ingen nød, medens han laa der med forbunden arm.

Ogsaa Erlands hjem havde sorgen gjeftet. Hans far var død for ikke lang tid siden, og hans mor sad der saa bedrøvet. Hun kunde sidde og græde hele dage itræt, og Erland, som ogsaa i begyndelsen havde grædt, men hurtigere lod sig trøste, syntes det var trist hjemme. Da han ingen søskende havde, sprang han omkring ude og var glad og livlig, men naar han saa atter traadte over hjemmets terskel, søgte han sig saa tung om hjertet. Papa var ikke længere der, og hans mama græd jo bestandig. Erland vidste ikke, hvorledes han skulde faa hende glad.

„Mama, lad os reise ind til byen og hilse paa Maja Stina,“ raabte han en dag. „Karen har fortalt, at Arne er syg. Skal vi ikke gjøre det?“

Hans mor havde intet at indvende derimod. Og saa lod de vognen spænde for og kjørte afsted; thi det var ikke saa kort vei til byen. Da de naaede frem til byens udkant, lod fruene vognen holde udenfor et lidet rødmalet hus. Her boede Maja Stina. Hun stod som sedvanlig og vaskede. Hvor fornøjet blev hun ikke ved at se sin fordums frue! Hun og fruene havde altid været saa glade i hinanden og havde saa meget at tale sammen om. Og Erland var ikke mindre kjærligkommen. „Hvor han er vokset og bleven stor!“ Hans gamle barnepige kjendte ham jo næsten ikke igjen; det var længe, siden hun havde seet ham, og det var svært, saa hurtig tiden gik.

Arne laa netop og sov, da Erland og hans mor kom; men da Maja Stina havde

*) Frit efter sv. Barn. Tidn.

faaet kaffekjedelen over varmen for at traktere sine gæster, slog den lille pludselig øinene op. De to følte sig først noget fremmede for hinanden, men snart blev de gode venner, og Arne syntes, at det var gruelig morsomt at faa besøg. Han maatte fortælle for Erland fra først til sidst, hvorledes det var gaaet til, at han havde bruffet armen, og hvorledes doktoren havde forbundet den og meget mere. Og saa fortalte Erland igjen om en af nabogutterne derude paa landet, der ligeledes for en tid siden havde bruffet armen, og det var naturligtvis høist interessant for den lille syge.

„Mama,“ hvistede tilsidst Erland, da de skulde gaa, „kan ikke Maja Stina og Arne komme ud og besøge os, naar Arne bliver frisk igjen?“

„Jo, du siger noget du! Kanste du havde lyst til at faa Arne til legekamerat. Han ser saa snil ud, at jeg gjerne skulde se, at du kunde faa være sammen med ham imellem.“

Medens fruén sagde dette, kom hun til at tænke paa, at jo en af hendes tjenestepiger om en tid skulde reise; hun havde endnu ikke faaet nogen anden i hendes sted. Kanste Maja Stina kunde ville komme ud og tjene hos dem. Hvilken støtte og trøst vilde hun ikke blive for hende nu, da hun havde mistet sin mand. Og Erland vilde faa en prægtig legekamerat. Det var jo ikke saa stor aldersforskjel mellem de to gutter.

Da Erland og hans mor atter forlod huset, var allerede alt ordnet, og det er ikke godt at sige, hvem der var mest glad enten fruén, som skulde faa Maja Stina til hjælp og selskab, eller Erland, som glædede sig bed tanken paa sin nye ven.

Marius paa Karthagos ruiner.

(Med billede.)

Marius regnes til det gamle Roms største feltherrer. Det var især i krigen mod de vilde kimbrier og teutoner noget over

100 aar før Kristi fødsel, at han indlagde sig saadan fortjeneste, at han fik navnet „Roms tredje stifter“.

Men samtidig knytter sig sørgelige minder til hans navn. Thi vel var han en dygtig kriger, men raa og grusom, og denne sin grusomhed lagde han i høieste grad for dagen under den første borgerkrig, hvor han havde den berømte Sulla til medbeiler.

Under denne krig var det, at Marius efter en heftig kamp i Roms gader maatte flygte og siden streife omkring fra sted til sted under stadig livsfare. Det lykkedes ham heller ikke i længden at undrage sig sine fienders eftersøgninger; han blev greben og sat i fængsel. Til dette tidspunkt af hans liv knytter sig den bekjendte fortælling om den kimbriske slave, som blev sendt for at dræbe ham. Da denne træder ind for at udføre sin blodige daad, skal Marius have seet paa ham med sine gjennemborende øine og have sagt: „Tør du lægge haand paa Rajus Marius?“ Og greben af stræk kaster slaven sit sverd og styrter ud under raabet: „Jeg kan ikke dræbe Rajus Marius.“

Marius undslap fra fængslet og flygtede over til Afrika, hvor han landsflygtig bankede om paa Karthagos ruiner. Det er her, vi finder ham paa vort billede idag, speidende udober søen efter en seiler, som nærmer sig. Er det fiender, som er ude for at stræbe efter hans liv? Eller er det venner med gode tidender, som kommer for at hente ham hjem til ny hæder og værdighed?

Han skulde virkelig ogsaa endnu engang seirende holde sit indtog i Rom under de gyseligste grusomheder mod sine fiender. Hans magt skulde dog ikke blive af lang varighed. Allerede førend Sulla kunde vende tilbage fra sit krigertog i østen, bortred døden hans gamle modstander, der saaledes ubøit Sullas hevnende sverd, der imidlertid desto haardere rammede hans tilhængere.

Lutheran Normal School

i Sioux Falls

begynder, om Gud vil, sit 3dje Skoleaar den 1ste Oktober 1891. Alle Anmeldelser og Forespørgsler ster til

A. Mittelfsen,

Lutheran Normal School,
Sioux Falls, S. D.

Hvad mama sagde om bibelen.

Mama, hvad vil du gjøre, naar du har læst igjennem hele bibelen?" spurgte en liden pige sin moder, da hun saa denne flytte bogmerket i bibelen

"Da vil jeg atter begynde forfra."

"Men du ved jo da alt, hvad der staar i den. Naar du har læst andre bøger, lægger du dem bort og læser noget andet; hvorfor vil du læse bibelen mere end én gang?"

"Fordi den altid er ny", var moderens svar. "Selv om vi studerer den hele vort liv, vil vi aldrig faa udtømt hele dens indhold. Den er rig som en gulbgrube, hvori man uophørlig kan grave og alligevel altid finde gulb. For mange hundrede aar siden begyndte gudfrugtige mennesker at søge efter skatte i bibelen, og endnu findes der mere end nok at lede efter baade for os og dem, som kommer efter os. Bibelen bliver aldrig gammel. Saalænge verden staar, vil dens indhold altid forblive nyt, og alle de, som tror dens ord, vil blive frelst."

"Himmelen og jorden skal forgaa, men mine ord skal ingenlunde forgaa."

(Efter sv. Barnav.)

Ulvebesøg.

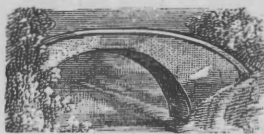
I russisk Polen optraadte en vinter ulvene i hele flokke og forarsagede befolkningen megen skade og skræk. Saaledes tildrog sig blandt andet i en landsby ved den østerrigste grænse følgende uhyggelige hændelse:

En bonde havde sammen med sin kone begivet sig ud paa arbejde og ladet en femaarig søn alene hjemme med en hund. Et stykke ud paa dagen kom en forstmand forbi huset og hørte da en forfærdelig hulen derindfra. Døren var aaben, og inde i stuen sad en stor ulv ifærd med at fortære hunden, som den havde dræbt. I nærheden laa det femaarsgamle barn besvimet. Forstmanden var saa heldig at dræbe ulven ved første skud. Da gutten kom til sig selv, fortalte han, at ulven længe havde rodet ved døren; endelig var den brudt ind, havde kæmpet med hunden, dræbt den, og saa var gutten besvimet. Han var uskadt.

Opløsning paa billedgaaden I nr. 34.

Tag ei vand over hovedet.

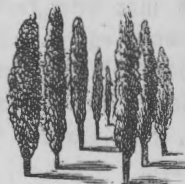
Billedgaade.

D

I

L

E,

G

M

L

E.